

Onu “Azərbaycanın Levitanı” adlandırırlar. Qeyri-adi səsiylə artıq çoxdandır ki, millətin sevgisini qazanıb. Söhbət, əlbəttə ki, hərbi diktör-müğənni Şəmistan Əlizamanlıdan gedir. “Aydın Yol” qəzetinin bu dəfəki müsahibi döyüş ruhlı mahnıları ilə efirlərimizi, ürəklərimizi və dilimizi bəzəyən Şəmistan Əlizamanlıdır.

– Şəmistan müəllim, hazırda hansı layihələr üzərində çalışırsınız? Yaradıcılıq fəaliyyətiniz barədə nə deyə bilərsiniz?

– Yaradıcılıq işləri davam edir. Planda bəzi mahnılar var, onları yazdırırıq. Respublika Səfərbərlik və Hərbi Xidmətə Çağırış üzrə Dövlət Xidmətinin təşkil etdiyi “Vətənin müdafiəsinə hazıram” adlı silsilə tədbirlərdə iştirak edirəm, bölgələrdə, daha çox döyüş bölgələrində oluruq və belə tədbirlərin sonunda konsert proqramı ilə çıxış edirəm. Bundan başqa, yeni disk hazırlayıq. Bura bir çox mahnılar, o cümlədən indiyədək az tanınan, təbliğ olunmayan, diqqətdən bir qədər kənarda qalan kompozisiyalar daxil ediləcək. Onu da deyim ki, mən Vətənpərvərliyin Təbliğinə Dəstək İctimai Birliyinin rəhbəriyəm. İldə bir dəfə layihə veririk, QHT-lərə Dövlət Dəstəyi Şurası tərəfindən maliyyə ayrılır, bu büdcə çərçivəsində ildə bir dəfə müharibə mövzusunda sənədli filmlər çəkirik. Sonra o filmlər televiziyalara təqdim olunur, internetdə yerləşdirilir, məktəblərə, hərbi hissələrə göndərilir.

– Musiqi bəstələdiyinizi də bilir. Maraqlıdır, bəs mahnı mətni, şeir yazmırsınız?

– Ömrümdə bir dəfə şeir yazmışam. Rəmil Səfərov Macarıstanda həbsdə yatdığı zaman hisslərini ifadə etdim, amma bu şeiri üzə çıxarmadım. Məndən şair olmaz, sadəcə içimdəkiləri vərəqə köçürdüm. Fikrimcə, şeir yazmaq asan iş deyil. Hər kəsin öz sahəsi var. Şeir yazmaqla, şair olmaq ayrı-ayrı şeylərdir. Şairlik Allah vergisidir.

– Vətənpərvərlik mahnılarını ifa edəndə özünü musiqi bəstələmişinizmi?

– Yox, heç ifa da etmədim axı. 1993-cü ildə ilk dəfə “İgid əsgər, möhkəm dayan” mahnısını oxudum. Təsədüfən oldu.

Azərbaycanın Milli Qəhrəmanı Yusif Mirzəyevlə xəstəxanada müalicə alırdıq, tanınmış həkim, şair-bəstəkar Şahin Musaoğlu bizə tez-tez baş çəkirdi. Bir dəfə təzə yazdığı mahnını zümzümə etdi, Yusif çox bəyəndi. Zarafatla dedim ki, bunu mən, özü də sənə ithafən oxuyacam. Razılaşdıq. Bir neçə ay sonra Yusif şəhid oldu. Onun xatirəsi üçün – hardasa məcburən, könülsüz şəkildə ifa etdim. Yalnız o zaman belə mahnılara ehtiyac vardı. Oxudum, bəyənilmədi. Düzü, yaxşı mənada bu qədər səs-küy doğuracağını gözləmədim. O ki qaldı musiqi bəstələməyə, mən bəstəkar deyiləm, arada yazıram. Bu yaxınlarda dostumuz Rey Kərimoğlu mənim Nizami Saracının sözlərinə yazdığım “Tanrı türkə yar olsun!” mahnısını sosial şəbəkədə paylaşmışdı, onun “Youtube” şəbəkəsində bir ünvandan baxış sayı 1 milyon 400 mini keçmişdi.

– Cəbhə bölgələrinə tez-tez gedirsiniz. Əsgərlər və yerli əhali arasında döyüş ruhunun gücləndiyi hiss olunurmu?

– Döyüş ruhu çox yüksəkdir. Hər kəs tezliklə bu müharibənin qələbə ilə başa çatmasını arzular. Az qala hamı döyüş ovqatındadır. Əsgərlər səhər-axşam bizim mahnıları ifa edirlər. Andicmə mərasimlərində də bizim mahnılar səsləndirilir. Əsgərlərdə telefon yoxdur, amma bütün zabitlərin telefonunda “Cənab leytenant”, “Vətən əmanəti”, “İgid əsgər, möhkəm dayan” mahnıları var... Hara gətirsən, sırası azərbaycanlılar yaxınlaşsın soruşurlar ki, cəbhədə vəziyyət necədir, xahiş edirlər ki, döyüşə getməklərinə yardım göstərim. Elə bu gün yemək yedikimiz kafedəki ofisiant mənə könüllü cəbhəyə getmək arzusunu söylədi. Sevinirəm ki, xalqın döyüş əhvali-ruhiyyəsi yerindədir. İnşallah, yaxın zamanlarda Qarabağ problemi öz müsbət həllini tapacaq. Mən özüm də bu elan olunmamış müharibənin içindəyəm. Sabah Füzuliyə gedirəm. Bugünlərdə Gədəbəydən qayıtmışam. Hər yerdə oluram, varlığım, səsimlə, musiqimlə, mahnılarımla.

– Özünü necə, öz mahnılarınızı dinləyirsiniz?

– Nədənsə, yox. Nadir hallarda ifa etdiyim hansısa mahnı yadıma düşür, onu tapıb təklikdə qulaq asıram. Maşında-zadda kimsə diskimi səsləndirəndə isə narahat oluram, elə bil yoruluram.

– Aktyorluq fakültəsini bitirmisiniz. Teatr sizi özünə çəkirmi?

– İndi yox. Amma aktyorluq bir xəstəlikdir. Uzun müddət bu həvəs məndən əl çəkmədi. Sonradan bu sənətin arxasınca getmədim. O illərdə teatr, kino tənəzzül dövrünü keçirirdi. Üstəlik, mən institut vaxtı daha çox radiotamaşalarda rol alırdım. Mikrofonla tanışlığım artıq başlamışdı. Müəllimlərim də deyirdilər, bu səs heyifdir, yaxşı olar, elə diktörülük sənətinin arxasınca gedəsən.

– Bununla belə, səhv etmərsə, filmlərə də dəvət almırsınız.

– Bir neçə dəfə olub. Ssenari məni qane etməyib, imtina etməmişəm, sonradan filmə başqası çəkilsə də, əsər uğur qazanmayıb. Müharibə haqqında ən çox bəyəndiyim film “Dolu”dur. Açıq, özümü orada görürdüm. O əsərdə komandir rolunu oynamaq istərdim. Aqil Abbas əsəri ustalıqla qələmə alıb, rejissor işi də yaxşıdır. Baxanda bir neçə yerdə kövrəldim də. Ümumiyyətlə, müharibə ilə bağlı və ya tarixi mövzuda yaxşı ssenari olsa, özümü orada görsəm, çəkilməkdən imtina etməm.

– Bir vaxtlar çalışdığınız televiziya mühiti üçün necə, darıxmırsınız?

– Yaş daha o yaş deyil. Həm də düşünürəm ki, televiziya öz sözümlə demişəm. İndi mənə mahnı yaradıcılığı, ifaçılıq daha çox cəlb edir. Onsuz da efrdə qonaq oluram, mahnılarımı ifa edirəm. Amma vətənpərvərlik barədə veriliş aparmaq təklif olunsaydı, razılaşaram. Əlbəttə, format ürəyimcə olmalıdır. Bu gün vətənpərvərliklə bağlı verilişlərə ciddi ehtiyac var.

– Sizi “Azərbaycanın Levitanı” adlandırırlar...

– 1986-cı ildə mən Moskvada SSRİ Dövlət Teleradio Verilişləri Komitəsində ixtisasartırma kursunda oxuyanda Levitanın həyatı ilə çox maraqlanmışam. Bizim kursun rəhbəri İlya Prudovski idi. Ayrıq kişiydi, amma əzəmətli səsi vardı. Daha çox Levitan haqqında danışdı. Prudovski ha-

minin səsinin yazırdı.

Ona görə yazırdı ki, qulaq assın görək kimdə nə çatmır, bu müddət ərzində onu düzəltsin. Biz 16 nəfər idik. Azərbaycanı mən təmsil edirdim. Orada hamının səsinə yazdılar. Sonra bir-bir qulaq asıb, fikirlərini bildirirdilər. Hərəyə bir irad tutdular. Üç, beş, on beş ilin diktörünü idi. Mənsə cəmi 3 aylıq təcrübəçi kimi getmişdim. Mənim səsimi efrə verəndə utanmışdım qulaqlarımı tutdum. Amma hər şey yerli-yerində imiş. Heç belə olacağını gözləmədim. Prudovski soruşdu ki, nə vaxtdan işləyirsiniz? Dedim, cəmi 3 aydır. Dedi, siz bura niyə gəlmisiz, sizin öyrənməyə ehtiyacınız yoxdur. Orada daxilimdən bir qürur hissi keçdi ki, Azərbaycanı təmsil edirəm. Bəlkə aktyorluq fakültəsini bitirməyimin də bu işdə mənə köməyi oldu.

– Əlbəttə, bu, çox xoş hissidir. Amma eyni zamanda kiməsə bənzədilmək adama bir qədər narahat edə də bilər.

– Elədir, amma Levitan birincidir axı. Biz sovetlərin tərkibində olmuşuq, Böyük Vətən müharibəsi də bizim ümumi tariximizdir, qələbə də ümumdür. Azərbaycan da bu müharibədə çoxsaylı itkilər verib, böyük qəhrəmanlıqlar göstərüb. Levitan bir əfsanədir. Ona görə də onu örnək hesab edirlər. Bu müqayisə mənə qəti narahat etmir, əksinə, çox bir rahatlıq hissi gətirir.

– Diktör kimi çalışdığınız müddətdə, yaqın, çoxlu məktublar da alırdınız?

– Bəli... Çalışırdım hamısını oxuyam. Yadımdadır, bir yaşlı kişi məktubunda nəvəsindən şikayət edirdi. Dedim, nəvənizi də gətirin, gəlin. Oğlanın 14-15 yaşı oldı. Gözlərindən cin yağdı. Hər dəfə evdən cəbhə bölgəsinə qaçır, babası onu güclə tapıb gətirirdi. Yaşlı kişi dedi ki, bu uşaq sizi çox istəyir, bəlkə sözlünüzü eşidər. Oğlana vəd etdim ki, məktəbi bitirəndən sonra onun hərbi məktəbə daxil olmasına kömək edəcəm. Göstəriciləri də buna imkan verirdi. Həqiqətən də, oğlan hərbi məktəbi bitirdi. Belə şeylər çox olub.

Ən çox qələbə arzusundan yazırdılar, əzizlərini itirənlər təsəlli, ya bir xəbər almaq istəyirdilər. Çox ağırlı məktublar idi... Ümumiyyətlə, istəyirəm müharibə dövrü ilə bağlı memuar yazam. Xatirələr çoxdur...

– Heç diktörülük sənətiylə bağlı müəllimlik etməyi düşünmüşünüzmü? Fərdi tələbələriniz varmı?

– Düzü, bu barədə düşünməmişəm. Əslində, hərbi diktör adlı xüsusi bir sənət yoxdur. Heç buna ehtiyac da duyulmur. Hərbi diktör yalnız müharibə zamanı lazım olur. Onun səs tembri, müharibə xəbərlərini necə çatdırması önəmlidir. Levitanın dövründə televiziya yox idi, o, radioda çalışırdı. Biz televiziya da çıxırıq deyə, müəyyən xarici görünüş, yəni hərbi görkəmi də tələb olunur.

– Son ay yarımında atəşkəs dəfələri pozulub. Əsgərlərimizin düşməni geri oturtması və müəyyən strateji yüksəklikləri əldə etməsi xalqın döyüş ruhunu yüksəldib. Sizdə belə bir hissə yaranırmı ki, kaş bu xəbərləri xalqa mən çatdıraydım?

– Mən diktörüləqlə bağlı misiyamı başa vurmuşam. Həmin hərbi əməliyyatlar dövründən kitab yazılsa, əminəm ki, içəri-sində hərbi diktör kimi mənimlə bağlı bir neçə cümlə mütləq olacaq. İndi daha çox mahnı yaradıcılığıma diqqət etmək istərdim.

– Amma bütün gəlmiş-keçmiş diktörlərimizin ən böyük arzusu, təbii ki, qələbə xəbərini ilk dəfə efrdən verməkdir...

– Əlbəttə, bu, mənə həvalə olunsaydı, böyük şərəf duyaram. Bu qədər şəhid vermişik, qurbanlarımız olub, anaların gözünlərin yaş qurumayıb. Biz bu yükü daha çəkmə bilmirik, onu övladlarımız qoya da bilmərik. Əsas odur, qələbə olsun. Və biz artıq Ali Baş Komandanımız cənab İlham Əliyev başda olmaqla bu yolun, bu uğurun astanasındayıq. Fərq etməz, bu qələbə xəbərini ilk dəfə millətə kim çatdıracaq.

Rəbiqə NAZİMQIZI

“Bu müqayisə mənə qəti narahat etmir, əksinə, çox bir rahatlıq hissi gətirir”